

pax christi voettocht

Eénendertighonderd jonge mensen gingen vol verwachting, maar toch met een zekere terughouding, naar 's-Hertogenbosch en vertrokken er drie dagen later laaiend van enthousiasme, vol nieuwe ervaringen, met het routelied van père Duval nog naklinkend in hun oren.

Deze enkele dagen van samenzijn, samen lopen, samen praten met volslagen onbekende leeftijdgenoten, zullen voor allen een ongetuigd hoogtepunt blijven in hun leven.

We hebben tijdens deze trektocht de vrede van Christus ervaren, vooral in de openheid van onze mederoutiers en in de gastvrijheid van de Brabantse mensen.

Toen om drie uur de vijftig bussen vol trekkers vanuit Den Bosch vertrokken, naar de twaalf verschillende routestartplaatsen, kende ik nog niemand van mijn route, die uit ongeveer 250 man bestond. Je voelde je als een kat in een vreemd pakhuis. Maar nadat we enkele kilometers voor het dorpje Lithoyen, onze startplaats voor de volgende dag, waren afgezet en elkaars kapittel hadden gevonden, kon de kennismaking beginnen.

Ons kapittel bestond uit een aalmoezenier, een leek, zes jongens en dertien meisjes. Het was precies zo verdeeld, dat we allemaal uit andere streken kwamen en zoveel mogelijk een verschillende opleiding hadden. Na de openingsplechtigheid en kennismaking met de pastoor, die een zeer joviale man bleek, kwamen de dorpse schone ons voorzien van welkome warme koffie.

's Avonds kregen we een voorstelling van de plaatselijke gymnastiekvereniging buiten in de kou en later een toneelstuk vol verrassingen in een klein, warm zaaltje, waar we allemaal als haringen in een ton op de grond zaten. Toch, of juist daardoor, was de stemming uitstekend. Tegen middernacht werden we met kleine groepjes in de boerderijen ondergebracht, waar we ons in het hooi ter ruste legden met ons hoofd vlak bij de koeien en onze voeten tussen de kippen.

De volgende morgen in de stromende regen begon dan het gesprek over de eerlijkheid.

De eerste aanloop ging nogal stroef, maar nadat de aalmoezenier een duwtje in de goede richting had gegeven, kwamen de tongen los. Door de hele sfeer tijdens de voettocht, moet je jezelf wel open stellen en ga je vanzelf vrijuit praten. In minder dan een dag is er dan reeds een sfeer van vriendschap en verbondenheid ontstaan.

Het onderwerp was nogal moeilijk, er is flink mee geworsteld, hetgeen ook de bedoeling was, volgens monseigneur Beckers. Het bleek dat vooral de eerlijkheid was bedoeld, als eerlijkheid tegen God en dus tegenover de naaste. Eerlijkheid tegenover de taak die

ons wacht. Eerlijk zijn, is ook jezelf zijn, authentiek zijn, en dit is méér dan alleen de waarheid zeggen.

De volgende dagen hebben we de eerlijkheid alleen nog proberen te beoefenen in onze gesprekken en we gebruikten het als middel om tot andere onderwerpen te komen, zoals de zondagsplicht, de evolutietheorie en de eucharistieviering in verband met je dagelijkse leven.

Soms heb ik wel eens met mijn oren staan klapperen over de waarheden die er verkondigd werden. Je leert er in ieder geval wel, dat er ook nog andere meningen bestaan dan die van thuis in Maastricht. We kwamen tot de conclusie dat pas in echte overgave aan de medemens en dus aan Christus, je eerlijk kunt komen te staan tegenover de Kerk en dat je dan pas jezelf kunt worden. Dikwijls ging het gesprek over heel andere onderwerpen. Maar het voornaamste was toch, dat we gezamenlijk wat deden.

Toen we zaterdagmiddag van alle kanten en zingend optrokken naar de kathedraal, kon je je niet voorstellen dat je de andere jongens en meisjes van je kapittel pas twee dagen geleden had ontmoet. Het was of je elkaar al jaren kende. In de kathedraal sprak een jongen of meisje van iedere route een dankgebed uit, waaruit grote dankbaarheid sprak voor de ondervonden vriendschap en de levensblijheid, die als karakteristiek voor de voettocht beschouwd mogen worden. Na nog een nacht de Brabantse gastvrijheid te hebben genoten, volgde zondagmorgen de plechtige hoogmis in de veemarkthallen, waar onder de enthousiaste leiding van pater Alting van Geusau de danklieders en het routelied op een onvergetelijke wijze weerklonken.

Het enthousiasme brak nog eens voor de laatste keer los, toen na het eten, tijdens het traditioneel hossen, de aalmoezeniers, zusters en anderen op de schouders gingen om een verdiende hulde in ontvangst te nemen.

Tenslotte hoop ik voor iedere eindexamenkandidaat, dat ook hij dit eens mee mag maken.

Het is een onvergetelijke gebeurtenis zonder weerga!

Paulus van Mansfeld-BV₁

